

**MARK
DOUGLAS-HOME**

ZLOVĚSTNÉ VLNY

DETEKTIVKA,
KTERÁ VÁS STÁHNE
DO HLUBIN

PLUS

Zlověstné vlny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

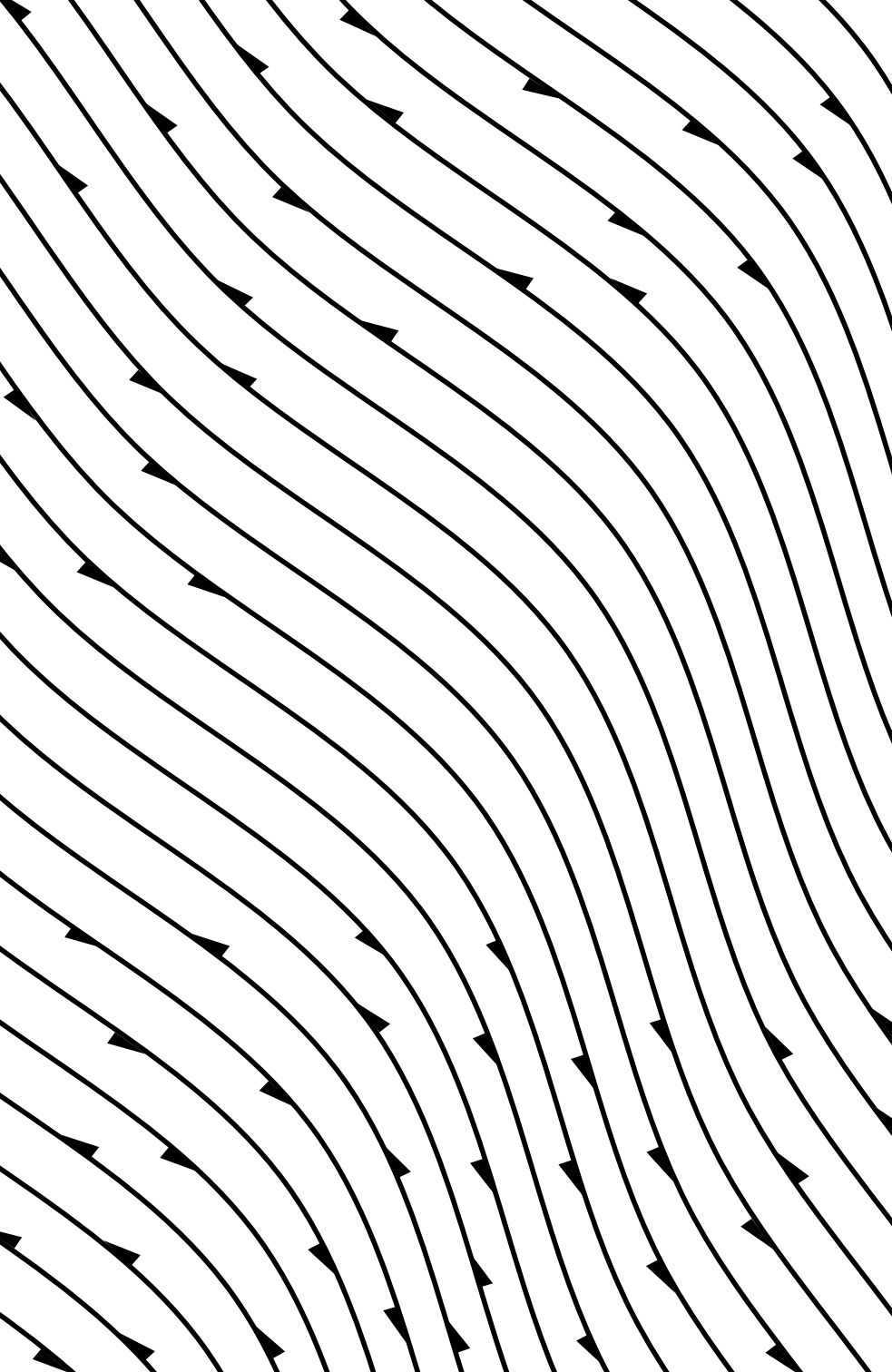
Mark Douglas-Home

Zlověstné vlny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

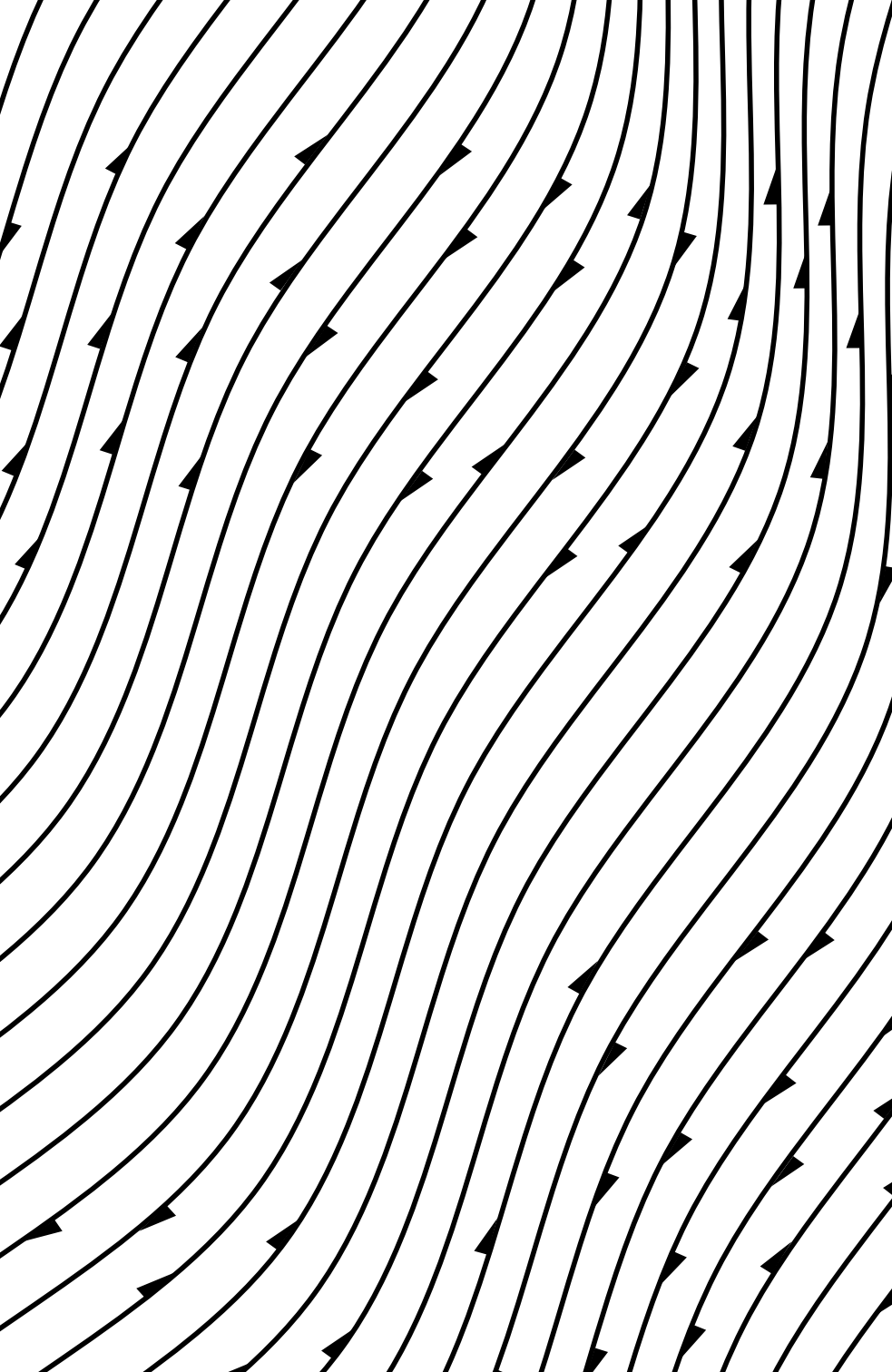

ALBATROS MEDIA a.s.

ZLOVĚSTNÉ VLNY

**TŘETÍ DETEKTIVNÍ
PŘÍPAD OCEÁNOGRAFA
CALA MCGILLA**

MARK DOUGLAS-HOME

**ZLOVĚSTNÉ
VLNY**

**PŘELOŽILA
TEREZA MARKOVÁ VLÁŠKOVÁ**

PLUS

PRO COLETTE, REBECCU A RORY

THE MALICE OF WAVES

ORIGINAL ENGLISH LANGUAGE EDITION FIRST PUBLISHED BY
PENGUIN BOOKS LTD, LONDON

COPYRIGHT © MARK DOUGLAS-HOME, 2016

THE AUTHOR HAS ASSERTED HIS MORAL RIGHTS

ALL RIGHTS RESERVED

TRANSLATION © TEREZA MARKOVÁ VLÁŠKOVÁ, 2018

COVER DESIGN © TOMÁŠ CIKÁN, 2018

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-259-0825-9

ISBN E-KNIHY 978-80-259-0890-7 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2018)

Pár hodin – tak to přece doktor Lipman říkal, ne? Cal McGill se podíval, kolik je. Už bylo po půlnoci a Millie ještě neklesla ke dnu. „Tak se potop,“ pobízel ji. „Tak už se proboha potop.“ Mlčky jí popustil lano. Ona se však jenom vzdálila o kousek dál, místo aby se nechala pohltit vlnami. Kůže se jí v měsíčním svitu stříbrně třpytila a ona se tak pohupovala po vlnách s nenuceností, která připomínala až vzdor. Jako by si vychutnávala tu pozornost. Jako by sehrávala divadýlko na rozloučenou. „Potop se, Millie,“ ponoukal ji Cal téměř neslyšně, kdyby se snad jeho hlas nesl po hladině na pevninu. Aby ho snad někdo nezaslechl, jak se baví s mrtvým prasetem. Aby ho snad nechytily, jak porušuje pravidla pro nakládání s ostatky uhynulých hospodářských zvířat. Některé věci se těžko vysvětlují, i když se jedná o výzkumné účely.

Cal čekal, až mu provaz trhnutím oznámí, že Millie začala klesat, a na chvíli se přestal bránit narůstajícímu podráždění z toho, že se musí skrývat pod rouškou tmy jako viktoriánský zloděj mrtvol. Kolikrát už četl o výzkumnících, kterým se za to, že při práci využívají prasata jako náhražky lidí, ještě tleská? Například ta studie z Montany o tom, jak nechali volně uhnívat prasečí zdechliny, jen tak na zemi a ve výkopech. Orgány těchto zvířat i bakterie v jejich vnitřnostech se podobají těm lidským, a výsledky takových výzkumů se proto ve forenzních vědách považují za významné. Nedávno měl Cal v ruce jeden vědecký časopis, který publikoval zprávu o mrtvých prasatech potopených v tichomořských vodách podél pobřeží Britské Kolumbie. Účelem bylo zjistit, jak rychle mořské vši, krabi a další mrchožrouti tělo rozloží, a zpřesnit

tak určování doby smrti u lidských obětí, které se najdou na moři či vyplaví na břeh.

Podle Cala by se dalo zaměřit i na další zajímavou oblast a využít prasata k měření toho, jaký mají různé vlny a počasí dopad na rychlost rozkladu a jak jsou rychlost a směr pohybu ostatků ve vodě ovlivněny hnilobou, nafouknutím těla a činností predátorů. Prasata prakticky nemají chlupy a velikostí se mnohdy podobají lidskému trupu, což Cala vedlo k nápadu, že by mohla posloužit jako náhražka i při jeho pátrání.

Zabýval se zrovna zmizením čtrnáctiletého Maxe Wheelera z Ostrova kněží ve Vnějších Hebridách. Podle rodinného právníka byl chlapec na svůj věk malý. Měřil metr padesát a vážil plus minus pětáctýřicet kilo. Millie mu tudíž se svou váhou necelých dvaapadesáti kilogramů zhruba odpovídala. Rozhodně mu byla tak blízko, jak to jen za tu krátkou dobu bylo možné zařídit. Na uhynulá prasata s tou správnou váhou nenaráží Cal zrovna často. Vlastně se mu to ještě nikdy nestalo, když nad tím tak přemýšlí.

Za života patřila Millie Steveovi, drobnému zemědělci z Cromarty a zároveň tajemníkovi skupiny pozorovatelů velryb, jimž Cal posílal e-mailem informace o tom, kdy a kde zahlédl nějakého kytovce. Když se Cal čas od času vypravil na jih od Sutherlandu, zastavil se u Stevea se zásobou vyplaveného dřeva do kamen. Na oplátku dostal třeba med, slepičí vejčička a v případě téhle neobvyklé dopolední dohody zabahněnou prasečí mrtvolu. Steve si Millie sklíčeně prohlížel a mluvil o ní jako o hodném prasátku. Říkal si, jestli by ji Cal nemohl nějak zapojit do svého výzkumu zaměřeného na pohyb těl v moři. Takový osud by se mu pro Millie zamlouval víc, než aby se jí podle nařízení zbavil u řezníka nebo na červí farmě. O tři a půl hodiny později už byl Cal zpátky v Leithu, industriální zástavbě v edinburském přístavu, kde měl kancelář

a garsonku v jednom. Musel vyndat z pultového mrazáku ve spíži hromady pokroucených zmrzlých mořských tvorů, aby se mu do něj ztuhlá Millie vešla. Když čekal na vhodnou příležitost k jejímu využití, měl dost času na studium toho, co by se s ní dalo podniknout.

Bude voda Millie nadnášet víc, než nadnáší lidské tělo, protože má prase více tuku a je jinak rozložený? V takovém případě by zůstala nad hladinou větší část zdechliny, takže by ji víc unášel vítr. Problematická byla i poloha těla ve vodě. Lidé obvykle leží obličejem dolů, gravitace jim táhne hlavu pod hladinu a nahání jim do ní krev. Bude to u Millie fungovat stejně? Cal si na internetu vyhledal fotografie mrtvých prasat a našel desítky snímků nafouknutých zdechlin v čínské řece Chuang-pchu-tiang. Všechny ležely na boku. Pohled na tolik růžových zablácených těl napnutých až k prasknutí přivedl Cala na další otázku – o nafukování těl. Lidé po smrti obvykle nějakou dobu plavou na hladině, pak se potopí a znovu se vynoří kvůli plynům vznikajícím při rozkladu. Děje se to samé i s prasaty? A pokud ano, odpovídá zhruba časový rámec? Našel si jméno výzkumnice, která vedla onu studii v Britské Kolumbii: dr. Ruth Lipmanová. Na stránkách institutu, kde pracovala, byla i její e-mailová adresa. Cal jí poslal řadu dotazů, a aby v jejích očích působil dostatečně akademicky, zmínil se i o svém doktorátu a přiložil abstrakt své disertace. Popisoval v ní zkoumání proudů v severovýchodním Atlantiku a svůj počítačový program, s jehož pomocí může stopovat veškeré předměty plovoucí v moři, těla nevyjímaje.

Doktorka odpověděla rychle a k věci: „Prasata se podle mého ve vodě nebudou chovat stejně jako lidi, mají jiný tvar těla a rozložení tuku, nicméně je to jen odhad, nejedná se o oblast, kterou bych se hlouběji zabývala. Prasata se zpočátku drží na hladině, mají hodně tuku kolem zadku a ten je

nadnáší. Po pár hodinách se potopí a pak se v závislosti na hloubce nafouknou a znovu vyplavou. Když pracuji v mělčích vodách, přivazuji si je na provaz, aby se mi neztratila. Aktuálně ale provádím výzkum v takových hloubkách, že už znovu nevyplavou.“

Když Calovi zavolal právník ohledně Maxe Wheelera, pročetl si e-mail ještě jednou a prohlédl si námořní mapy zachycující úžinu mezi Ostrovem kněží – sto sedmdesáti akry kopců, křovin a skalisek – a jeho větším, osídleným sousedem na severu, Eilean Dubh neboli „Černým ostrovem“. Cestou na trajekt se Cal rozhodl, že si Millie, která mu zatím rozmrzala pod celtou na korbě pick-upu, na radu paní doktorky přiváže. Právník se zmiňoval o možnosti, že by tělo toho Wheelero-vice kluka mohlo být něčím zatížené, takže si Cal počká, až se Millie potopí, a pak provaz pustí. Jinak by ji totiž přílivové a odlivové proudy v úžině mohly vzhledem ke vzplývavosti zanést ještě před potopením o notný kus dál. Podle toho, co si Cal o tom kilometr širokém pásu moře mezi oběma ostrovy přečetl, tam byly naprosto běžné proudy o rychlosti tří uzlů. Za takzvaného skočného dmutí, tedy během přílivů, při nichž voda vyskakuje či stoupá velmi vysoko, dosahují dokonce pěti až sedmi uzlů, a to na těch nejužších místech. A z historických dat bylo jasné, že skočné dmutí probíhalo právě v noci Maxova zmizení.

Při pohledu na mapu viděl Cal zúžení a překážky úplně všude. Prošel si i knihu o námořní dopravě na Hebridách, kde se varovalo před „neopatrnými jachtaři, jež láká vyhlídka relaxace v kombinaci s krásnou scénérií“. Existovala velká pravděpodobnost, že se přílivové a odlivové proudy odkloní do pravého úhlu o útesy, skaliska a další překážky v úžině, a navíc tu hrozilo, že vítr vanoucí proti přílivu rozbouří moře nebo vyvolá něco ještě horšího – velké stojaté vlny. Taková

rizika byla v úžině očividně na denním pořádku, protože do ní při přílivu proudila voda z obou stran téměř současně. Pokud vanul východní či západní vítr, mohl se člověk na obou koncích úžiny potýkat se ztíženými, a často i nebezpečnými podmínkami. Poté si Cal přečetl článek psaný jistým potápěčem z podvodní perspektivy. Tvrdil, že část úžiny severně od Ostrova kněží se nepodobá žádnému jinému místu, které kdy navštívil. Místo aby přílivový proud postupně nabíral na síle, nažene se prý voda do úžiny plnou rychlostí ihned po odlivu. Překvapení! Jednu chvíli je všude klid a chaluhy stojí rovně, a vzápětí leží na dně, po němž se valí balvany. „Nedoporučuji, zejména pokud se rozvíří dno a viditelnost je téměř nulová,“ uváděl potápěč.

Max Wheeler zmizel v noci, Cal se proto rozhodl hodit Millie do vody v nejširší části úžiny, naproti přístavu na jižním pobřeží Eilean Dubh. Proud tam měl nejméně překážek a zároveň se jednalo o nejpravděpodobnější místo, kudy by asi vrah odplul poté, co hodil tělo do vody. V noci by to byla ta nejbezpečnější a nejrychlejší cesta. Právník Calovi doporučil, aby se zaměřil na teorii, že se Maxových pozůstatků někdo zbavil narychlo a v panice a využil k tomu materiály, jaké měl zrovna po ruce. Kromě jiného navrhoval, že by chlapec mohl být zabalený do sítí plných kamenů a svázaný provazem. Cal na to nic neřekl, ale hlavou se mu honilo, jestli by neměl k Millie připevnit sledovací zařízení. Pak ovšem dospěl k rozhodnutí, že vzhledem k ošemetnosti bude z právního hlediska lepší, když od ní nepovedou stopy zpátky k němu. Zdálo se, že problémy si ho najdou i tak. To na sebe musí ještě upozorňovat máváním?

Místo toho tedy Millie uvázal kolem břicha pětadvacetimetrový provaz a připevnil na něj malou oranžovou bójkou. Dokud se prase bude zdržovat v relativně mělkých vodách

úžiny, bude Cal moci sledovat, kam ji podvodní proudy a víry unášejí, ještě než se nafoukne a vyplave – a bude moci sledovat i to, kam třeba zanesly Maxovo tělo. Předpokládal, že si Millie ozkouší podmořskou variantu pinballu, jak se bude odrážet od jedné překážky k druhé.

Zatímco čekal, až se mršina potopí, uzavřel v duchu sázku sám se sebou. Tři, možná čtyři dny, pak se nafoukne, vyplave a moře ji vyvrhne na břeh. Z téhle části moře, plné malých ostrovů, skalnatých ostrůvků a útesů, se jen tak nedostane, ať budou proudy sebesilnější. Proč to ale u Maxe Wheelera bylo jinak? V mělkých pobřežních vodách těla obvykle nemizejí, třebaže jsou zatížena. Důvod je prostý. Cal toho už přčetl i zažil dost, a tak věděl, že vrahové i sebevrazi podceňují vzplývavost těl po započetí rozkladu. Kameny v kapsách i pytle s balvany přivázané ke kotníkům oběti se po nějaké době obvykle ukážou jako zcela bezpředmětné. Kameny totiž nedosahují potřebné váhy, když se tělo začne nadýmat. A pytle s balvany přivázané ke kotníkům se zase mohou od mrtvol oddělit během procesu disartikulace, kdy tělo vinou rozkladu přijde nejen o nohy, ale i o ruce, a dokonce i o hlavu. Když se pak taková mrtvola zbaví zátěže, vystoupá na hladinu a s největší pravděpodobností ji moře vyplaví na pevninu. Proto Calovi nedala spát ani otázka, jak si může být právník tak jistý, že Maxe Wheelera někdo hodil do moře, když se chlapec ještě nenašel.

Provaz se napnul a začal mu proklouzávat dlaněmi. Cal se podíval, kolik je hodin: do vrcholu odlivu zbývalo třicet minut. „Hodná holka,“ pronesl do černočerné tmy, v níž se mu Millie ztratila z očí s pouhým zabubláním na rozloučenou. Cal držel lano, dokud k němu nedolehl zvuk líného šplouchání stojaté vody o člun. Znělo jako potlesk pro Millie, že si to tak dobře načasovala – jako by věděla, že má odejít z pódia

těsně před začátkem dalšího přílivu. „Bravo, Millie,“ řekl Cal a hodil zbytek lana i s bójkou přes palubu. „Bravo!“ A zatleskal do rytmu vln.

~

Probudila ho zima. Do kabiny pick-upu pronikal špatně těsnícími okny severovýchodní vítr. Cal se napil kávy, aby se zahřál, a poslechl si stažený rozhlasový pořad ze série s názvem „Podivnější než fikce“. Tento díl se týkal incidentu, k němuž došlo tři měsíce po zmizení Maxe Wheelera. Ostrov kněží tehdy navštívila skupinka kajakářů a postavila si stany mezi troskami kaple vedle zálivu na severním pobřeží, aby byla v zákrytu. „Jenže se jim nespalo moc dobře,“ tvrdil moderátor pořadu. „Nazítří nasedli do kajaků a přepádlovali přes úžinu mezi Ostrovem kněží a Eilean Dubh, zašli do kavárny Modrá hlubina u přístavu a vyptali se majitelky Belly MacLeodové, co je to vlastně v noci rušilo.“

Nejstarší člen výpravy, jistý profesor v důchodu, rozhovor převyprávěl: „Haha, ano, vzpomínám si, jak mi bylo стыдно, když jsem se pokoušel popsat ty zvláštní zvuky, které jsme slyšeli. Mám dojem, že jsem je označil za ‚tajuplné‘, a moji dva kolegové, mimochodem také bývalí akademici v důchodu, použili výrazy ‚nadpozemské‘ a ‚rytmické, tak nějak zvláštní‘. Jak vidíte, nechtělo se nám Belly rovnou ptát na duchy nebo snad na to, jestli se o kapli nevypráví, že v ní straší, mohla by si totiž myslet, že jsme opilí, šílení, nebo dokonce pověřiví, což by bylo vzhledem k naší akademické dráze ještě horší.“

Moderátor dále uváděl, že se z nich Bella pokoušela dostat lepší popis, když jí diktovali své objednávky. „Říkal jste ‚tajuplné‘?“

„Ano, velice tajuplné,“ odpověděl penzionovaný profesor.
„Bylo to čím dál hlasitější, a přitom jemnější... takové vibrování... jakoby skřehotání?“

„Přesně tak,“ přitakal profesor.

Pak se vyprávění chopila sama Bella. „No, já jsem odpověděla něco v tom smyslu, že o přítomnosti buňňáčků na Ostrově kněží se zatím nikdo nezmiňoval, ale že jsou to jediná tvorové, kteří v noci vydávají takové zvuky.“

Profesor hovořil o tom, jak se mu „ulevilo, že vysvětlení je racionální, ornitologické“.

Moderátor pokračoval: „Bella jim přinesla kávu a pomerančový dort a pak se vrátila se dvěma průvodci britským ptactvem, otevřenými na příslušných stranách. Přečetla z nich pár úryvků.“ Ozval se Bellin hlas: „Na pevnině ho lze spatřit pouze v době hnízdění a zásadně ve tmě... Klade vejce do děr, mezi skaliska či do trhlin v sesypaných budovách... Střídavě vydává zvuky připomínající kočičí předení a bručivé zvuky, jako když člověku kručí v břiše.“ Položila jsem knihu na stůl, aby si o něm mohli něco přečíst sami, a ten nejstarší z nich, bývalý profesor, se mě zeptal, jak jsou ti ptáci velcí, a já opsala ukazováčkem kruh na pravé dlani. Odpověděla jsem, že buňňáčci nejsou větší než jiříčky a že mají i podobně tmavé peří, jen kolem zadečku jsou bílí.“

„Co jste udělala potom?“ vyptával se moderátor.

Bella prý poklepala prstem na obrázek buňňáčka. „Řekla jsem jim, že podle mého zjistí, že tohle je ten jejich duch.“

Po chvíli ticha se opět ozval moderátor: „Výprava se vydala na průzkum severněji položených ostrovů, ovšem buňňáčci a pověry se v kavárně znovu stali námětem k diskuzi hned následujícího týdne. Na parkoviště před kavárnou měla jako každý týden dorazit pojízdná bankovní přepážka a Bella si krátila čekání povídáním s Inou Gilliesovou, která je ve svých

devětasedmdesáti letech nejstarší obyvatelkou osady a její samozvanou kronikářkou a strážkyní místního folklóru. Bella se zmínila o buřňáčcích na Ostrově kněží... A Ina odpověděla následovně.“

„Vyprávěla jsem jí, jak moc si těch ptáčků cenil můj manžel Neil.“ Ině se klepal hlas, byla nervózní a dojatá. Odkáslala si a pak pokračovala. „Už mezi námi není – dej mu Pán Bůh lehké nebe –, ale kdykoliv při rybaření narazil na buřňáčky, okamžitě všeho nechal, smekl čepici a pronesl pár slov. Vždycky tvrdil, že buřňáčci jsou zbloudilé duše námořníků, kteří zahynuli na moři. A pak jsem Belle řekla, že je tedy opravdu zvláštní, že by se najednou usadili na ostrově, kde se nikdy předtím nevyskytovali... A že by to mohla být duše Maxe, toho ztraceného chlapce, který se rozhodl vrátit.“

Bella na to, že podle ní Maxe nemůžeme považovat za námořníka, ale já si stála za svým: „Ovšemže to námořník byl. Vždyť se svým tátou plachtily na Ostrov kněží až z jižní Anglie, ne?““

Po další dramatické odmlce moderátor vysvětlil, že Ininu teorii ještě na sklonku léta podpořil jistý doktor Harry Livesey z edinburské univerzity, odborník na mořské ptactvo. Zavítal na ostrov v rámci hledání nových teritorií buřňáčků a nahlásil, že v sutinách bývalé kaple je pouze jedno obydlené hnízdo. Schovává se prý v hluboké trhlíně ve zbytcích zdí, které se nacházejí nejbližší k moři, nedaleko místa, kde tehdy přenocovala ona výprava. Doktor hovořil s vědeckou přesností, bezesporu se stejně jako profesorstvo na kajacích obával, aby ho posluchači neměli za naivu, který se nechal zblbnout hebridskými pověrami. „Samotný hnízdící pár je u tohoto druhu neobvyklý. Buřňáčci malí obvykle hnízdí v koloniích, čítajících mnohdy stovky až tisíce exemplářů.“

Znovu se ozval hlas moderátora: „Kavárnu Modrá hlubina tahle novinka převrátila vzhůru nohama. Kápla snad Ina, strážkyně dějin a tradic městečka, na něco, co by mohlo objasnit osud mladičkého Maxe Wheelera dlouho poté, co se tento odlehlý kout světa stal svědkem jednoho z největších policejních pátrání ve své historii? Mohl by jeden z hnízdících buňáčků, jimž se v angličtině také přezdívá ‚vodní čarodějové‘, být chlapcovou duší, jež se rozhodla vrátit? A neznamená to pak, že navzdory přesvědčení policistů Maxe nezavraždili na ostrově, ale došlo k nehodě na moři?“

Cal si poslechl závěrečnou znělku a pak zapnul baterku. Dolil si z termosky další hrnek kafe a začal se probírat složkou novinových výstřižků. Zastavil se u článku z bulvárního plátku *Daily Mail* k prvnímu výročí od „Záhady Maxova zmizení“ s podtitulkem „Chlapcův osud pohltily hebridské mlhy“. Jednalo se o reportáž z Modré hlubiny, „kavárny na jižním cípu Eilean Dubh, kde se schází osazenstvo domů roztroušených po celém ostrově“. Autor vyprávěl, že příběh o duši Maxe Wheelera, jež si našla cestu zpět na sousední Ostrov kněží, se do kavárenského rozhovoru „jako by nic vrací pokaždé, když ve dveřích stane někdo cizí“. Uváděl také, že místní jsou podle něho „naivní a důvěřiví a schválně brání vyšetřování“. Calovi však během četby přišla pravděpodobná jiná interpretace: že se tamní obyvatelstvo zuby nehty drží jediného vysvětlení, které by znamenalo, že se chlapec utopil a za jeho zmizením tudíž stojí nešťastná nehoda – sice taková, jaké šlo zabránit, ale pořád jenom nehoda. Jinak by totiž museli uvěřit, že má hoch na svědomí jeden z nich, zatímco takhle mohli oba zpovídání hosté – muž a žena citovaní v člancích – vinit moře, potažmo Maxova lehkomyšlného otce. Jistý štamgast, který si přál zůstat v anonymitě, prý prohlásil: „Co David Wheeler čekal, když nechal Maxe přespávat o samotě v tak

nehostinné pustině, jako je Ostrov kněží? Ten kluk se prostě s největší pravděpodobností ztratil ve tmě a spadnul z útesu, nebo dostal strach a pokusil se doplavat za tátou a sestřičkami, co spali na té lodi kotvící v zálivu. Tak jako tak by to byl zázrak, kdyby přežil, vždyť v té úžině jsou hrozně rychlé proudy a v březnu je voda ledová. Zázrak, povídám...” Další návštěvnice kavárny zase v rozhovoru pro deník *Scotsman* naznačovala, že David Wheeler sice vlastní Ostrov kněží, ale jakožto jižan nemá o Hebridách ani páru. „Díky Bohu, že ta tři děvčátka měla dost rozumu, aby přespala na lodi. Jinak bychom tu měli úplně jinačí katastrofu, Bůh je mi svědkem,“ prohlásila.

Jak Cal zjistil, postupem času zapojovali novináři obdobné maloměšťácké názory do svých článků čím dál méně a s mnohem větší rezervou. Média se chytla teorie, jakou razila policie i David Wheeler – že za chlapcovým zmizením i pravděpodobnou smrtí stojí zločin, nikoliv nepředvídatelná nehoda, že to byla chladnokrevná vražda, jejímž motivem byla závist, neoprávněný pocit krivdy, když teď ostrov patří Wheelerovým, či snad kombinace obojího, a že vrah se ještě navíc posilnil alkoholem. Na všech výstřižcích se objevovala fotografie devět metrů dlouhé Wheelerovy plachetnice Jacqueline a blondáčka Maxe. Titulky, popisky fotografií i samotné články o něm hovořily jako o „nebohém blondatém andílkovi“, což byla fráze, jež odkazovala na barvu jeho vlasů, celkový vzhled i smrt jeho matky Jackie při autonehodě, když bylo chlapci jedenáct. To po ní dostala plachetnice jméno.

V době, kdy si ona profesorská výprava dopřávala v kavárně Modrá hlubina pozdní snídani, uplynuly od Maxova zmizení tři měsíce a média už tamní obyvatelstvo odsoudila jako vrahovy komplice. Cal při četbě těch článků pochopil, proč se městečko uzavřelo do sebe, přestože právě tohle chování

v novinách popisovali jako spiklenecké tajnůstkaření. On by se taky choval nepřátelsky, kdyby tu bydlel. Policie obrátila vzhůru nohama všech sedmadvacet domů na jižním cípu ostrova Eilean Dubh. Stejně tak i garáže, auta a lodě, některé z nich i více než dvakrát, a občas dokonce uprostřed noci nebo časně z rána, jako by snad vyšetřovatelé dostali tip, že došlo k přesunu chlapcova těla nebo se v objektech skrývají usvědčující důkazy. Horské záchranné týmy se psy nenechaly na kopci, v mokřinách a na pobřeží kámen na kameni. Potápěči prohledali každický ostrůvek a skalisko v úžině. Policisté si odvedli k výslechu všechny místní muže včetně Donalda Granta, který byl posledním nájemníkem ovčích pastvin na Ostrově kněží, a jeho náctiletého synovce Ewana Chisholma. Rezervace v motelech se jedna po druhé rušily. Média začala překládat název ostrova a hovořila o něm jako o Černém ostrově, jako by v sobě snad jeho historické gaelské jméno skrývalo ozvěny posledního temného skutku jeho obyvatel.

Chlapcovo zmizení osadu rozkládalo a pokračovalo v tom i teď, po pěti letech. Vinu na tom z velké části nesl David Wheeler, který každý rok v den výročí pořádal na Ostrově kněží bohoslužbu a zaplatil si už celou řadu odborníků, aby znovu prošli důkazy a pouštěli se do pátrání různými neprobádanými směry, když už policie kvůli nedostatku důkazů odložila vyšetřování k ledu. Podle novin tak chtěl Wheeler dát místním najevo, že se nikdy nevzdá a že jeho odhodlání dopadnout vraha či vrahy svého syna dalece přesahuje odhodlání ostrovanů ukrýt tuto osobu či snad osoby ve svém středu. Povolání odborníci zpočátku opakovaně vyvolávali zájem médií, ale v posledních dvou letech už se zprávy o nich omezovaly jen na stručné biografické údaje.

Do pátrání se zapojil anglický vrchní komisař v důchodu; americký soukromý detektiv jménem T. C. Clancy; forenzní

archeolog, který všude kopal díry a nakonec ho – alespoň podle jistého zlomyslného sloupkaře – našli pozdě v noci, jak si v jedné z nich opilý zpívá. Pak přiložil ruku k dílu botanik, který prohledal oba ostrovy a pátral po neobvyklém porostu nebo nakypřené půdě, a rok před Calem ještě bývalý důstojník francouzské rozvědky, jenž ze vzduchu pořizoval fotografie s vysokým rozlišením a poté je důkladně zkoumal. Jeho helikoptéra burácela nad ostrovy několik dní v kuse.

Nakonec si Cal přečetl i nejnovější článek, delší než většina ostatních. Jednalo se o šest odstavců z deníku *Herald*, odsunutých až na stranu osm. Psalo se v nich, že letošní vyšetřování povede doktor Caladh McGill, třicetiletý oceánograf a „odborník na stopování objektů v moři“. Text již tradičně zahrnoval stížnost místních na neoprávněné pronásledování i zmínku o spekulacích, že Wheelerova finanční situace je čím dál neutěšenější a je otázkou, jestli Cal nebude posledním detektivem, kterého si zaplatí. Rodina zrovna prodávala dům v Southamptonu, aby uspokojila své věřitele, a Davidova půjčovna lodí byla pod nucenou správou exekutora, přičemž vyhlídky na nápravu byly za stávající ekonomické situace mizivé. Podle jednoho ze zaměstnanců, který si nepřál být jmenován, zapříčinila krach společnosti naprostá lhostejnost ze strany majitele – „jeho slepá posedlost synem Maxem“. Z té poznámky číšela zahořklost, vždyť Wheeler by přece měl v první řadě respektovat své povinnosti vůči těm, kteří jsou ještě naživu, a jejich rodinám, nikoliv těm, kdo zmizeli či snad zemřeli.

~

Když se Cal vzbudil, zamlženými okénky toyoty slabě prosvítalo slunce. Zív, protáhl se a shodil si tak z prsou desky plné

papírů, což strhlo lavinu. Mapa, notebook a baterka se svezly na podlahu mezi zmuchlané obaly od jídla a mokré pohorky. Cal zanedával a otevřel dvířka, která se mu na ty čtyři hodiny spánku na zadním sedadle pick-upu stala zcela nedobrovolně velmi nepohodlným polštářem. Hlava mu bezvládně visela do prázdna. Venkovní vzduch byl nehybný a čerstvý, obloha matně modrá. Cal při pohledu vzhůru odhadoval, kolik asi může být hodin – deset, možná jedenáct. Vzpomněl si, že mu došla káva v termosce, zavrčel a přinutil se vstát. Levačkou se přitáhnul za podhlavník předního sedadla a pravačkou nahmatl dalekohled. Pozpátku vylezl ven z auta a protáhl si obě nohy. Znovu zamžoural do sluníčka. Pomyslel si, že bude spíš kolem té jedenácté, a vylezl na korbu, aby se mohl po úžině porozhlédnout z větší výšky. Voda sice působila klidně, ovšem Cal si všiml záblesků zpěněné vody a roztočených vírů, jež prozrazovaly jednak to, kde se pod hladinou nachází skaliska a útesy, a jednak že moře v sobě skrývá nezkrotnou energii, jako by se silou vůle drželo, aby nenapáchalo spoušť, přestože byl tak mírný jarní den.

Oranžová bójka, kterou Cal přivázal k Millie, se vznášela severovýchodně od místa, kde ji v noci zanechal. Nehnutě seděla na hladině mezi dvěma skalnatými ostrůvky, nejspíš v zákrytu před odlivem, který trval už přes tři hodiny. Cal přešel pohledem po celém pobřeží Ostrova kněží a zaujala ho loď uvázaná v zálivu. Musela dorazit až ráno, předchozího večera byl záliv prázdný. Měla jeden stěžeň a krytou kormidelnu. Dokonce ani z dálky nešlo přehlédnout, v jak zuboženém je stavu. Cal viděl důlky a škrábance na trupu a oprýskaný lak, a to i ze jména. Ocásek písmene „q“ a poslední „e“ z „Jacqueline“ už nebyly k přečtení. Zatímco si Cal loď prohlížel, kdosi se objevil ve dveřích kormidelny – nějaký muž. Tělo napjaté jako struna prozrazovalo, že jej uvnitř sužuje trýznivá bolest.

Sotva se ovládal, stejně jako sama úžina plná vírů a zpěněné vody. Cal ho sledoval, jak asi čtyři pět minut nehybně stojí. Pak zničehonic zvrátil hlavu a rozevřel ústa, jako by se mu v obličejí roztahovala sečná rána. Byli od sebe příliš daleko na to, aby ke Calovi dolehl i zvuk, ale o chvíli později se ozvalo pronikavé zachechtání racka – jako by ten pták napodoboval zmučený křik otce, který se jako každý rok vrací na místo synovy smrti. A tak se Cal seznámil s Davidem Wheelerem.

Linda Prykeová vytahovala ze zahrady za domem cedulky, hezky jednu po druhé. Byly ze dřeva, natřené na bílo a byly na nich černě vytištěné Stanleyho kódy – čtyři písmena, lomítko, čtyři číslice. Kdykoliv si někdo všiml, jak uspořádaně ty záhonky vypadají, odpovídal Stanley jediným slovem: taxonomie. Dřív si říkala, že je to pro něj typické – hledá si složitou práci, předstírá, jak důležitého úkolu se zhostil, a přitom se jedná o naprostou blbost. Taxonomie. Sama to slovo ještě nikdy nevypustila z pusy, aby to snad nedejbože nepochopil jako povzbuzování. Ani se ho nikdy nezeptala, co mají ta písmena a číslice znamenat, pochybovala totiž, že by jí to vůbec řekl. Jistě věděla pouze to, že Stanley má ve svém pokoji v horním patře domu kartotéku a někde v ní bude mít pečlivě vedené záznamy o jejích rostlinách. Byl posedlý pořádkem – sám by prohlásil, že zkratka dává věci na místa, kam patří. „Stanleyho pořádek“, tak tomu říkala a protáčela u toho oči v sloup. Ať už se jednalo o jednu z jeho sbírek, o knihy v obývacím pokoji, o její domácí marmelády a čatní či o keříky a růže v její zahradce, o její záhonky, on zkrátka všechno opatřil štítky a vedl si o tom záznamy. Užíval si jak samotný proces, tak i vědomí, že se stačí podívat na jeden z těch štítků a s přehledem určí, do jaké části kartotéky se má podívat a kterou kartičku má vyhledat.

Pořád to ale bylo lepší než ta druhá možnost, aspoň si to tedy doposud myslela. Nechat ho, aby si spokojeně pobíhal po domě nebo po zahradě – takovou cenu platila za to, že se jí ho dařilo držet dál od malérů. Se slzami v očích si to připomínala, zatímco ze studené země vytahovala další Stanleyho cedulku a házela

ji do tašky. Protáhla si rozbolavělá záda. Ozývala se kvůli tomu neustálému ohýbání, otravná bolest se přidávala k už tak nepřijemnému štiplavému východnímu větru. Lindě však nezbývalo než pokračovat. Musí ty cedulky odstranit všude. Od půl deváté ráno, kdy zvedla telefon, se jí každíčká z nich jevila jako miniaturní náhrobek, pod nímž je pohřbený kousek jejího já.

Pod tímhle leží mršina jejího manželství; pod tamtím zase důvěra; pod tímhle, tímhle a tímhle rozkládající se ostatky jejího konejšivě nevýrazného života, jaký vede člověk z vyšší vrstvy na předměstí, její obyčejnosti a tuctovosti, kterou sdílela se svými sousedy.

Založila si ruce v bok, prohnula se v zádech a sledovala, jak po obloze plují mračna. Nesnášela březen s tím jeho lezavým větrem a výhrůžkami. Všichni ostatní ho vnímají jako měsíc ptačího trylkování a dlouhých se dnů. Linda však oboje brala jako předzvěst ročního období plného nejistoty, nikdy nemizící úzkosti a strachu z toho, kdy se ozve zaklepání na dveře a jakou potupu by jí mohlo přinést. Jaro Lindě v podstatě od prvního dne manželství připomínalo poštěkávající psisko. A teď už cítila, jak jeho ostré zoubky cupují na kusy její pověst vážené občanky, kterou považovala za svůj jediný životní úspěch a útěchu. Jak moc se musela hned v prvním roce po svatbě přizpůsobit, když Stanley překročil zákon. Copak se kvůli němu nepřestěhovala do jiného města, nezařídila mu podnikání a nepropůjčila mu své dobré jméno? Stanley zareagoval přesně tak, jak doufala: dalších osm let tvrdě pracoval a dařilo se mu. Ne že by mu to snad někdy řekla, ale jméno „Stanley Pryke“ znělo moc hezky. Evokovalo upřímnost. Poctivost. Důvěryhodnost. Pryke – příjmení jejího otce.

Lepší než to, které vyvdala.

Lidé se k paní Stanley Wiseové od počátku chovali, jako by snad věděli něco, co ona ne, jako by to jméno zavánělo prů-

švihem, jako by průšvihem zaváněla ona sama. Ale o jaký průsvih šlo, to zjistila, až když jí prvního společného jara zaklepala na dveře policie a prozradila jí, co Stanley vyvádí. Byli svoji teprve krátce, ale být manželkou se jí líbilo. Hrubá záplata na hrubý pytel, jak se ukázalo. Tehdy si nedokázala představit, že by snad mohla být něčím jiným. Dělala to, co se od manželek očekává, ale i po těch letech jí při vzpomínce na policisty prohledávající její dům vhrkly slzy do očí a začala se jí točit hlava.

To ponížení, když zotevírali každou skříňku a zásuvku a prohrabávali se jí spodním prádlem! Ta potupa, když si ji odvedli k výslechu na stanici! Stanleyho odsouzení a pokuta, ty články v novinách, ty pomluvy, co kolovaly mezi sousedy a pronásledovaly ji, ať už vlezla do jakéhokoliv obchodu!

Nějak se s tím vyrovnala. Zpětně už mohla říct, že jí manželství zachránil strach z toho, aby ve čtyřiačtyřiceti zase nezůstala sama. Pomohla tomu i lítost, kterou Stanley projevil a která je na chvíli znovu sblížila. Vyprávěl jí o svém dětství, jak žil jenom pro těch pár dní, kdy se jeho otec Tommy uráčí přijet na návštěvu a předat nastupující generaci svá moudra. Dvakrát za rok spolu vyráželi na túru: na podzim tábořili, na jaře sbírali bobule. Stanley pokaždé nemohl dospat, bylo to pro něj prý jako droga. A taky se celý klepal, přesně jako závislák na drogách, když jí sliboval, jak se změní. Už se to nikdy nestane, zapřísahal se. Už nikdy nedá všechno všanc. Zcela nečekaně se jí ho zželelo a časem se dostavilo i hřejivé uspokojení z toho, že se jí ho povedlo zachránit, když mu pomohla zřídit vlastní společnost pro správu nemovitostí a koupila jim hezký domek v městečku stovky kilometrů daleko, kde jméno Stanley Wise nikomu nic neřikalo, kde mohl Stanley Pryke začít od píky, kde mohla paní Stanley Prykeová vyrazit na nákup, aniž se musela bát, co si budou

lidi šeptat za jejími zády, a kde o ní vlastně nikdo nevěděl nic kromě jména.

Až do té příšerné chvíle se mu cítila zavázaná za to, že z ní, obyčejné ženské těsně před menopauzou, učinil svoji manželku. Potom dospěla k názoru, že jestli jeden z nich tomu druhému něco dluží, pak rozhodně Stanley jí. Přestala si dělat vrásky z toho, že je starší než on, že je moc hubená nebo má plochou hrud' nebo staromódní účes. Po čase ji začalo těšit, jak krásně vyrovnaný mají vztah. Stanley měl svoje koníčky a Linda si postupně nacházela vlastní. Ocitla se v novém městě jako paní Stanley Prykeová a to jí dodalo sebedůvěry, aby roztáhla křídla. Chodila na benefiční akce, hrála s kamarádkami bridž a bowling a často si říkala, jaké má štěstí, když poslouchala stížnosti na jejich sebestředné, šílené či nevěrné manžely. Takové nepříjemnosti se jí se Stanleyem vyhnuly. To nejhorší, co by o něm mohla říct (ačkoliv to samozřejmě nemínila ventilovat před kamarádkami), bylo, jak málo ho vídá. Když už nebyl v práci, zabýval se katalogizací, tříděním a zapisováním. Většinu času trávil zavřený nahoře v pokoji. Tolerovala mu to – nebo si to aspoň namlouvala –, protože tak nemohl znovu spadnout do maléru.

Premýšlela, jestli ji klamal celou tu dobu. Rozklepanýma rukama vytáhla cedulku zpod keře kaliny. Představa, že by se jí za dveřmi zase mohla objevit policie, na ni už byla moc; a co teprve, kdyby ji odvezli k výsledku – ta ostuda, jakou by to znamenalo pro tatínkovo dobré jméno, ty pomluvy, jaké by se pak vyrojily, ty lítostivé pohledy, ten život pod drobnohledem, celá ta noční můra.

„Kde asi je, Lindo?“ zeptal se jí ten chlap, když zvedla sluchátko telefonu na nočním stolku.

„Kdo kde je?“ odpověděla v polospánku otázkou.

„Růžovák, kdo jinej.“

Už jenom zvuk toho odporného jména, po takové době! V tu ránu byla vzhůru.

„Jakej Růžovák?“ vykoktala.

„Růžovák Wise. Nebo mám radši říct Růžovák Pryke?“

Rodinné příjmení, které Lindiným uším dřív znělo tak úctyhodně, najednou působilo jako jméno nějakého přízemního zlodějčka.

„Stanley Pryke,“ prohlásila. „Jmenuje se Stanley Pryke.“

„Jak je libo, Lindo,“ ušklíbl se ten chlap.

„S kým mluvím?“ dožadovala se odpovědi. „Proč mi voláte?“

„Na tom, kdo jsem, nezáleží. Bavíme se o Růžovákovi. Její da, omlouvám se, Lindo, já zapomněl. Jmenuje se Stanley... Víš, kde je?“

„Samozřejmě,“ řekla.

„Zas tak samozřejmý to asi nebude.“

„Je v Carlisle.“

„Vedle jak ta jedle,“ sdělil jí volající. „Netušíš ani, ve který je zemi.“

„Je v Carlisle!“ trvala na svém.

Chlápek se rozesmál. „Lindo, Lindo. Naposled ho viděli na trajektu ze Skotska do Vnějších Hebrid. Víš vůbec, kde to je? Tam není zrovna moc nemovitostí, který by náš Růžovák mohl spravovat.“

„Co chcete?“ rozkřičela se Linda.

„Nějakou pěknou sumičku, po který by mě přešla chuť informovat poldy o tom, že Růžovák už zase čachruje jako dřív, aby ten tvůj drahoušek neskončil v lochu.“

Lindě to vyrazilo dech, nedostala ze sebe ani slovo.

„Tys o tom nevěděla, Lindičko? Zákony se zpřísnily. Druhej přestupek už by si někdo s Růžovákovou pověstí vodseděl, vo tom nepochybuj. A ještě by nejspíš zacvakal pěkně tučnou pokutu.“

Muži z osady na jižním cípu ostrova Eilean Dubh si v roce 1898 postavili chatrč. Zvolili si vyvýšené místočko vedle nového přístavu a na stěny použili zbylé kameny. Střechu pokrýli drny, které pořádně svázali, aby zvládly čelit bouřkám nad Atlantikem. V létě v té ponuré místnosti přespávali po nočních výloveh lososů, zanesených do úžiny přílivem. V ostatních ročních obdobích sloužila chajda jako sklad sítí a útočiště, kde si bylo možné přihnout whisky bez dozoru ženského osazenstva městečka a všetečného faráře.

O sto let později našla jistá Frances Mackinnonová, žena místního rybáře, pro tytéž přebytečné kameny jiné využití. To už se neudržované stěny i střecha chatrče rozpadly. Frances si vyjednala půjčku a pustila se do přestavby a rozšiřování. Nechala zavést elektřinu, vodu a kanalizaci. Jako střešní krytina posloužil vlnitý plech natřený namodro. Skrýval pod sebou i přístavek s trojitě zasklenými okny, v němž se podávalo latte, moccacino, čaj a koláče – v sezoně od března do října každý den, mimo sezonu od úterka do soboty. Nade dveřmi světlkoval nápis „Modrá hlubina“, ale místní podniku nějakou dobu přezdívali „Černá díra“, protože na něj padlo hodně peněz.

Cal McGill do kavárny dorazil s předstihem. Porozhlédl se po přístavu, jestli neuvidí Davida Wheelera, zaparkoval a vstoupil dovnitř. Stál tam tucet prázdných stolů s modrozlутými kostkovanými ubrusy a polovinu přední stěny a celý štít obrácený na západ zabíralo francouzské okno. Zpoza pultu sledovala Cala číšnice. Byla to malá černovláska s rozpuštěnými vlasy, jen přední prameny měla stažené dozadu pinetkami; odstínem pleti by směle mohla konkurovat Sněhurce.

Na pultu ležel otevřený blok. Cal popošel blíž a všiml si, že vrchní stránka je samá čára, škrtanec a čísla. Číšnice blok otočila zadní stranou vzhůru. „Co si dáte?“

„Kafe,“ odpověděl Cal. Dívka měla na laclu modré zástěry žlutou jmenovku: Catriona.

„Americano,“ dodal. „Jestli teda máte něco takovýho v nabídce...“

„No jasně.“ Zběžně si ho prohlédla. „Tady, nebo s sebou?“

„Tady.“

„Asi jste ráno přijel na trajektu, co?“ vyptávala se a obsluhovala u toho kávovar.

„Už včera.“

„No tak to už jste skoro místní.“ Znovu na něj krátce pohlédla. „Na jak dlouho?“

„Na pár dní... Ještě jsem se nerozhodnul.“

„Víc než dva dny bych nezůstávala.“

„Proč?“

„Blíží se bouřka.“ Stáhla pravý koutek a ušklíbla se – ostrovní život holt jiná než takhle obyčejná dramata nepřináší.

„Velká?“

„Aspoň se to tvrdí.“ Zasmála se. „Zabedněte si okna a přitlučte ovce k nejbližšímu sloupku v plotě.“

„Až tak?“

„Jojo, prej jo.“

„Tak to já zůstanu.“

„Proč?“ zamračila se Catriona a podezřívavě po něm střílila očima.

„Mám bouřky rád.“

Číšnice se raději plně soustředila na přípravu kávy, aby zakryla pobavení nad prapodivným chováním přivandrovalců, a Cal se zatím rozhlížel po kavárně. „Nečekal jsem, že tu narazím na něco takového. Máte to tu hezké.“

„Jojo, podle mě to ujde.“ Věnovala mu další pohled. „Ako-rát dneska odpoledne to tu moc nežije.“ Položila na pult ubrousek a hrneček s kávou až po okraj. „Dělá to dvě dvacet.“

Cal zaplatil a hodil drobné do plechovky na dobročinné příspěvky: PRÁZDNINY PRO RODINY ZAHYNULÝCH RYBÁŘŮ. „Díky. Už vás nebudu zdržovat.“ Vzal si hrneček a ubrousek nechal ležet na pultu. „Můžu si to vzít ven?“

Catriona pokrčila rameny. „Hlavně mi nezapomeňte vrátit ten hrnek.“

Cal se opřel o kapotu pick-upu a s nastraženými ušima znovu vyčkával, až uslyší motor Wheelerova přídatného člunu. Už si vzpomněl, kde Catrionino jméno viděl poprvé. V kanceláři Wheelerova právníka. Cal si udělal jednodenní výlet z Edinburghu do Southamptonu. Letadlo mělo půl hodiny zpoždění a asistentka, která Cala odvedla do zasedací místnosti, už byla nervózní. Pan Close, jak se právník představil (s křestním jménem se neobtěžoval), už na něj čekal za stolem. Sepjaté dlaně měl položené na červených deskách. Calovi neušly jeho prsty. Děsivě fialová barva těch tlustých kolíků ostře kontrastovala s přepadlým obličejem hrajícím odstíny bílé a popelavé. Právníkův oděv ten ztrhaný výraz ještě podtrhoval: brýle bez obrouček, šedivý oblek, bílá košile a kravata s foulardovým vzorem ve dvou odstínech šedé. Vlasy měl pan Close krátké a rozježené a už mu také šedivěly. Místo aby Cala přivítal ve stoje, zůstal sedět. „No konečně,“ povzdechl si a gestem naznačil, že se má host posadit proti němu. Počkal, než mu asistentka donese sklenici vody.

„Můžeme začít, pane doktore?“ Ani nečekal na Calovu odpověď. „Jak jsem vám vysvětloval už do telefonu, před samotným setkáním s panem Wheelerem bych vám radil přečíst si tohle,“ ukázal na složku. Rozpojil dlaně a přitiskl rozevřenou pravačku na desky. „Nesmíte si dělat poznámky ani kopírovat.

Ani se jakkoliv zmiňovat o obsahu dokumentů. Tak si to pan Wheeler přeje.“

Zahleděl se na Cala a čekal na odpověď. „Nuže?“ pobídl ho. „Rozumíme si?“

„Ano,“ přítakal Cal. „Snad.“

Pan Close k němu složku přistrčil. Na deskách zůstal vlhký otisk jeho dlaně. „Výborně. Navrhuji, abyste se do toho dal, máme zpoždění. Zůstanu tady, kdybyste měl jakékoliv otázky.“

Cal mu chladně poděkoval za jeho čas a pustil se do první strany. Jednalo se o chronologické převyprávění událostí, jež vedly ke zmizení Maxe Wheelera, od chvíle, kdy se plachetnice Jacqueline před pěti lety na konci února vydala na cestu Solentskou úžinou. Max měl tehdy prodloužené pololetní prázdniny a na palubě byl s otcem a dvěma najatými členy posádky. Jmenovali se Colin Dunmore a Samantha Wallaceová, Colinova přítelkyně známá jako Sam. Tři dny na to vyrazily ze Southamptonu i Wheelerovy dcery, sedmnáctiletá Joss, patnáctiletá Chloe a jedenáctiletá Hannah. Vezla je autem Rosemary Coombsová, mladší sestra jejich zesnulé matky. Jiné sourozence paní Wheelerová neměla. První noc přespaly u přátel v jižním Skotsku a druhou v motelu na severozápadě. Třetího dne dopoledne nastoupily na trajekt. Obě skupiny cestovatelů dorazily do cíle v asi čtyřhodinovém rozmezí. Jacqueline zakotvila v zálivu na severní straně Ostrova kněžů druhého března před desátou hodinou ranní. Rosemary Coombsová zaparkovala své BMW krátce po jedné hodině odpolední u kavárny Modrá hlubina hned vedle přístavu na ostrově Eilean Dubh, kilometr od lodi zakotvené na protější straně úžiny. Wheeler už na dámskou posádku čekal v přidavném člunu. V mezičase vyložil svoji dvoučlennou posádku i s koly, aby si užila krátkou dovolenou na Hebridách. (Než

se toho dne setmělo, Collin a Sam už byli třicet kilometrů daleko, na severním Harrisově ostrově).

V půl druhé přivítal Max dívky s tetou na Jacqueline. Podle Rosemary Coombsově měl skvělou náladu a těšil se, že bude v noci sám tábořit na Ostrově kněží.

Kolem druhé odvezl Wheeler Maxe se stanem, spacákem a krosnou plnou jídla k dřevěnému molu na protější straně úžiny. Hannah jela s nimi, poté co ztropila scénu, že si Max užije víc zábavy než ona, když pomáhal při plachtění, a ona strávila tři dny namačkaná v autě. Později téhož odpoledne si Joss s Chloe vzaly člun a zajely znovu k molu, aby zkontrolovaly Hannah. Ta zrovna pomáhala Maxovi rozbít stan a rozdělat oheň z naplaveného dříví – nebo mu při tom možná překážela (tady se verze obou dívek rozcházejí). Než přišel večer, Hannah už byla zima a byla celá mokrá, spadla totiž do vody mezi skalisky. Neměla nic suchého na převlečení a svolila k tomu, že z ostrova odjede se sestrami. Max si klidně vystačil sám. Stan měl postavený na úbočí kopce západně od ovčí pastviny poblíž jižního pobřeží ostrova. Nepřespával na tomhle místě poprvé, bylo jeho oblíbené. Z lodi na něj nebylo možné dohlédnout a on si tak mohl představovat, že nocuje úplně osamocený. Ze stanu se mu nabízel výhled na celé souostroví.

V půl sedmé se začalo stmívat a Joss, Chloe a Hannah se vrátily na Jacqueline. Hannah se osprchovala a v osm se celá rodina navečeřela. Hannah šla spát jako první, už před devátou. Zanedlouho ji následovala i Joss – sestry spaly v jedné kabině. Chloe v půl desáté vylezla na palubu, aby dodržela úmluvu s Maxem: měla mu baterkou popřát dobrou noc. Vysílala signály po dobu pěti minut, jenže Max neodpověděl. Chloe to sice dělalo starosti, ale otec ji uklidnil a prohlásil, že Max už nejspíš usnul, že po tolika dnech na moři musí být

vyčerpaný. Chloe se proto v deset hodin připojila ke svým sestrám. Wheeler s Rosemary se odebrali do svých kabin jen krátce poté.

Wheeler se nazítří vzbudil brzy. Kolem osmé vystoupil na břeh, chtěl Maxe překvapit tím, že si spolu udělají snídani na ohni. Chlapcův stan zel prázdnotou. Spacák byl vevnitř, ale stále srolovaný. Oheň přes noc vyhasl. Wheeler volal Maxovo jméno a prohledal ostrov. V půl desáté se vrátil na Jacqueline. O dvacet minut později už na dřevěné molo vystoupily Rosemary Coombsová, Joss, Chloe i Hannah, aby pokračovaly v hledání. Wheeler sám se přes úžinu vrátil na Eilean Dubh, kde chtěl z pevné linky tamní kavárny zavolat policii. Hned v přístavu se ale srazil s místním strážníkem, konstáblem Dyerem. Ten zrovna vyšetřoval vandalismus, kterého se někdo dopustil na Rosemaryině autě. Škodu nahlásila Bella MacLeodová, když ráno otevírala kavárnu. Ke stránce ve spisu byla připojena i fotografie BMW. Přední sklo bylo rozmlácené a přes kapotu se táhla hluboká rýha. Dvě pneumatiky někdo prořízl.

V jedenáct už byli Wheeler s Dyerem na Ostrově kněží. Znovu jej celý prohledali – Dyer, Wheeler, Rosemary Coombsová a děvčata utvořili rojnici. Prošli celou délku ostrova hned třikrát – po jižním pobřeží, zpátky středem ostrova a nakonec po severním pobřeží. Po Maxovi ale nebylo ani stopy.

V půl druhé odpoledne odvezl Wheeler Dyera zpátky ke kavárně, odkud konstábl zavolał posily. Zároveň nařídil, aby se na člunech prohledala skaliska a ostrůvky v úžině a ostrovy v bezprostřední blízkosti jižního cípu Ostrova kněží. Pátání trvalo až do setmění, nic se však nenašlo. Druhého dne si policie na parkoviště před kavárnou přistavila mobilní stanici. Velení převzal jistý vrchní inspektor. Po dva týdny hledalo Maxe padesát policistů a psovodů. Připojily se k nim i hor-

ské záchranné týmy a potápěči z řad policie a námořnictva. Chlapec ovšem zmizel beze stopy.

Tohle všechno už Cal věděl. Pokračoval v četbě. Na dalších stranách našel obecný popis městečka a seznam obyvatel: policejní snímky, jména, adresy, životopisy. Záznamy se lišily co do délky i podrobností, většinou se jednalo o informace k práci, rodině, okruhu přátel, a výjimečně i k sexuálním vztahům. Každý záznam končil zhodnocením toho, kdo by kvůli komu mohl lhát, kdo by koho chránil a kdo by koho zradil. Cal se těmi zápisky prokousával s rostoucí nevolí.

„Odkud máte všechny ty informace?“ zeptal se pana Close.

„Pan Wheeler posílal své lidi do místních dovolenkových destinací – do chaty za kavárnou i do motelů. Předstírali, že jsou turisté, ale věnovali se hlavně odposlouchávání různých klepů v té kavárně.“

„Takže si najímal špehy?“

Právník zavřel oči. Cal to pochopil jako tichý souhlas a znamení, že dalšího vysvětlení se už nedočká.

„Říkal jste, že je tam posílal. Takže už to nedělá?“

Právník zavrtěl hlavou.

„Abychom si rozuměli, já panu Wheelerovi žádného špeha dělat nebudu. Jasně?“ prohlásil Cal.

Pan Close konečně otevřel oči. „To ani nebude nutné,“ odpověděl.

Cal se vrátil ke složce. Dvě jména byla zaškrtnutá červeným zvýrazňovačem.

Natočil stránku směrem k právníkovi. „Podezřelí?“ zeptal se.

„Podezřelí jsou úplně všichni, pane doktore.“

„Tihle dva ale víc než ostatní?“ zkusil to Cal znovu.

„Tihle dva víc než ostatní,“ přitakal pan Close.

„U jednoho z těch jmen je černá tečka. To znamená co?“

„To znamená, že ta osoba je po smrti.“

Jednalo se o jistého Donalda Granta. Byl posledním obyvatelem Ostrova kněží a zemřel před třemi lety, dva roky po Maxově zmizení. Ve složce se psalo, že měl nejsilnější motiv, aby Wheelerovým nepřál nic dobrého. Jeho rodina pásala na ostrově dobytek a ovce celých čtyřiaosmdesát let. Úmluva však skončila ve chvíli, kdy David Wheeler uskutečnil koupi.

Pan Close si Cala prohlížel. „Měl byste vědět,“ spustil nakonec, „že ukončení nájemní smlouvy ještě před prodejem bylo jednou z podmínek pana Wheelera. Nešlo tedy o to, že by smlouvu ukončil sám. Učinil tak prodejce.“ Cal se mu upřeně zadíval do očí a právník pohled opětoval. „Pan Wheeler je toho názoru, že je to nutné rozlišovat, což bohužel obyvatelé osady nečiní.“

Cal si pomyslel, že tu není moc co rozlišovat, ale pomlčel o tom. Prohlédl si fotografii Donalda Granta. Byl to větrem ošlehaný, bělovlasý pán s hustým obočím a skvrnitými tvářemi – milý a buclatý obličej, tvarovaný útrapami a hebridskými větry. Podobné typy znal Cal moc dobře. Ještě nezažil, že by byl někdo takový schopný jakékoliv nepravosti, natožpak vraždy. Z usazených očí Donalda Granta bylo možné vyčíst stopy zklamání i závislosti na chlastu, který ho nakonec ve věku devětapadesáti let předčasně zabil.

Přešel očima k druhému hlavnímu podezřelému, Donaldově synovci, „kterého místní považují za právoplatného dědice práv na pastviny“. Jmenoval se Ewan Chisholm. Podle fotografie to byl podsaditý mladík se zarudlými tvářemi a krátkými světlými vlasy. V době Maxova zmizení mu bylo patnáct. Zpráva nicméně varovala, že jeho věk ho nevylučuje z okruhu podezřelých, „ba právě naopak“. Chisholm měl na svůj věk velkou sílu a moře kolem Ostrova kněží znal stejně dobře jako ostatní. Po úžině se spolu se strýčkem plavil už od svých sedmi let. S přehledem by se v ní dokázal pohybovat i v noci

a za jakkoliv nepříznivých podmínek. Navíc v sobě živil vztek hned ze dvou důvodů. Nejenže ho výpověď nájemní smlouvy připravila o práva na pastviny, neboť byl jediným mužským příbuzným Donalda Granta, ale prodej ostrova podle něj navíc zavinil, že se strýček upil k smrti. Na tom, že Donalda Granta zlomila ztráta pastvin, které si rodina pronajímala už po čtyři generace, panovala všeobecná shoda. Jeho synovec měl jak motiv, tak záznamy za drobné přestupky, což dokazovalo, že by byl schopný i onoho druhého trestného činu, který byl té noci spáchaný – rozbití vozu Rosemary Coombsově. Podle policie nejspíš pachatel použil nůž.

O dva roky dříve, v pouhých třinácti letech, Ewan vysklil okna chaty patřící jedné rodině z Newcastleu. Dům byl v době činu prázdný. „Jedná se ovšem o důkaz toho, jaký zaujímá postoj vůči prázdnému či nedostatečně využívanému majetku, který patří takzvaným přivandrovalcům.“ Další nepřímý důkaz vůči Chisholmovi se týkal jeho návštěvy Ostrova kněží po strýcově smrti. Poblíž boudy, v níž Ewan trávil se strýcem letní měsíce a pomáhal mu s péčí o ovce, byl poté nalezen vysazený mladý jeřáb. David Wheeler nechal stromek vytrhnout i s kořeny, jednalo se podle něj o důkaz toho, že „Chisholm věří, že jeho rodina má i nadále na pozemek právo, přinejmenším z morálního hlediska“. Jinými slovy si Ewan připadal ukřivděně.

Chlapec se po strýcově smrti usadil na Eilean Dubh, stal se majitelem hospodářství: jednopatrového domku a dvouhektarového pole. Nadále se staral o šest bahnic a dvě dojnice a k tomu ještě na zkrácený úvazek vypomáhal v kavárně Modrá hlubina. Šetřil si na další kusy dobytka a na rekonstrukci zděděného domku. Stal se „chráněncem“ Belly MacLeodové, majitelky kavárny. Přátelil se s její neterí, Catrionou Mackinnonovou, neustále se rozcházeli a znovu dávali dohromady.

Podle složky nebylo moc pravděpodobné, že by Bella Ewana kryla, kdyby se jí dostal do ruky důkaz o tom, že má kluk cokoliv společného se zmizením či smrtí Maxe Wheelera. O Catrioně se ovšem to samé říct nedalo, ta při policejních výsleších odmítala spolupracovat.

Cal otočil stránku a našel životopisy obou žen. Fotografie umístěné vedle sebe připomínaly obrázky, na nichž má člověk hledat rozdíly. Bella měla kulatý obličej a tvářila se vesele a živě – jednalo se o snímek pořízený v davu, jen zvětšený. Bylo jí devětačtyřicet a byla rozvedená a bezdětná, což si vynahrazovala tím, že dělala „kvočnu zaběhnutým kuřatům“. Patřili mezi ně i Ewan Chisholm a Catriona.

Catriona byla podle fotky ostrážitě vyhlížející teenagerka s přísným účesem v barvě havraní černi a mléčně bílou pleť. Její matka Frances nechala na ostrově postavit a otevřít kavárnu, jejího rozkvětu se však už nedočkala. Zemřela po boku svého manžela Kenneho, Catrionina otce, při nehodě rybářského člunu. Děvčátku byly tehdy pouhé tři roky a od té doby se o ně starala právě Bella MacLeodová. Ta také převzala vedení kavárny. Vypadalo to, že podle starších obyvatel městečka se Catriona při obsluhování často chová protivně, až vzdorovitě. Catriona byla v době chlapcova zmizení stejně stará jako on a bylo o ní známo, že ji štvě, jak Wheelerovi naložili s Donaldem Grantem a Ewanem. „Tvrdí sice, že inkriminované noci byla doma (a Bella MacLeodová její výpověď potvrdila), stejně je ovšem do případu nejspíše zapletená – ne nutně do vraždy Maxe Wheelera, ale téměř jistě zadržuje usvědčující důkazy vůči Ewanu Chisholmovi.“

Cal si přečetl zbývající stručné životopisy obyvatel městečka a pan Close k němu přistrčil novinový výstřížek. Pod titulkem „Motiv pro vraždu?“ byla rok stará fotografie dřevěných sloupků, jež někdo v pravidelných rozestupech za-

tloukl do země podél obvodu Ostrova kněží. Článek vyprávěl o symbolickém činu na znamení protestu, který se inspiroval tolik oslavovanými nájezdy na cizí půdu, známými z historie. Zmiňoval se především o sedmi mužích, kteří si na konci čtyřicátých let činili nárok na rozlehlé parcely na poloostrově Knoydart. Dále se článek týkal policejní tiskové konference, na níž detektiv promluvil o napjatých vztazích, které zde začaly panovat ode dne, kdy Davide Wheeler koupil Ostrov kněží. „Majetková a užívací práva na pozemek vyvolávají na takovém místě silné emoce,“ citovaly noviny detektivova slova.

Pan Close přidal vlastní vysvětlení: „Můj klient koupil ostrov, který Donald Grant se svým synovcem považovali za vlastní. Zbytek místních se postavil za názor, že ti dva na ostrov skutečně mají morální nárok, a v důsledku toho nakonec přišel jeden čtrnáctiletý chlapec o život.“ Podíval se Calovi do očí. „Myslím, že náš postoj je jasný. Pozemek patří mému klientovi a ten k němu má po tom všem silnou citovou vazbu. Nevzdá se ani vlastnických práv, ani svého odhodlání zjistit, kdo a jak zavraždil jeho syna.“

Právníkovy popelavé tváře se zarděly a nabraly téměř odstínu jeho tlustoučkových prstů. „Vaším úkolem je prozkoumat důkazy a přijít s teorií, jak k tomu zločinu došlo a kde je ukryté Maxovo tělo, pane doktore. Pan Wheeler už hledal všude. Zbývá pouze moře. Kdybyste se měl zbavit těla někde v okolí Ostrova kněží tak, aby se nikdy nenašlo, jaké místo byste si vybral, pane doktore? Když na to přijdete, pan Wheeler si už vraha najde sám.“

~

Dveře kavárny se otevřely a Catriona vyšla na parkoviště. „Nevadí?“ zvedla ruku s cigaretou. „Říkala jsem si, že bych si

mohla dát pauzu. Stoupnu si támhle, proti větru.“ A pak dodala: „Chcete taky?“

Cal zavrtěl hlavou. „Já nekouřím.“

Ukázala na jeho pick-up. „Tak to jste byl vy u toho starého skluzu, co? Včera večer jsem tam zahlédla vaše auto.“

„Jo.“

„A ten nafukovací člun je taky váš?“

Cal přikývl.

„Ne že bych vás špehovala.“ Catriona si potáhla z cigarety. „Byla jsem na procházce. Často se chodím takhle večer projít, když je hezky. Po zavíračce vylezu na kopec, tam je totiž signál, nebo chodím právě k tomu skluzu. V okolí skoro nikdo nebydlí, takže se nemusím s nikým bavit.“ Z toho, jak vyslovila „bavit“ – tišeji, ale s velkým důrazem na obě slabiky –, mu bylo jasné, že po zavírací době potřebuje být chvíli sama. Zasmála se. „Jinak bych se asi zbláznila, když jsem tu celý dny zavřená.“ „Nevšimnul jsem si vás,“ řekl Cal.

Catriona přimhouřila oči a zadívala se na něj. „Vy jste ten doktor McGill, co o něm všichni mluví?“ Znělo to, jako by ji samotnou překvapilo, že se na to odvážíla zeptat.

„A změní to něco, když odpovím, že ano?“

Catriona vyfoukla oblak kouře a zamyslela. „U mě ne.“ Naznačovala, že ostatní by asi měli jiný názor. „Právník pana Wheelera o vás psal v dopise. Dostali ho všichni.“

„Co v něm stálo?“ zajímal se Cal.

„Píše akorát, kdo jste a co děláte,“ řekla. „Jo a taky obvyklý kecý o tom, že pan Wheeler očekává, že budeme po dobu jeho pobytu respektovat jeho soukromí.“ Nasadila nabubřelý a afektovaný tón – takhle by podle ní dopis četl i anglický právník. „Především by ocenil, pokud by se místní mohli vyvarovat jakýchkoliv aktivit spojených s výročím zmizení jeho syna Maxe.“

Calovi neušlo, že použila slovo „zmizení“. Říkal si, že pan Close stejně nejspíš napsal „vraždy“.

„A oni místní na to výročí něco podnikají?“

Catriona přikývla. „Když se pan Wheeler s rodinou na ostrově modlí, všichni vyjdou ven. Oblíknou se do svátečního, aby uctili Maxovu památku. Je to zítra, druhého března, stejně jako každé rok.“ Cigaretou ukázala na přístavní zeď. „Stoupnou si tamhle, ať už svítí sluníčko, prší nebo fouká vítr. Obvykle se teda větru a dešti nevyhnou. Kdyby zůstali doma a chovali se, jako by to byl naprosto běžný den, noviny by nás odsoudily jako studený čumáky.“

„A vy tam půjdete taky?“

„Já ne,“ zavrtěla Catriona hlavou. „Někdo přece musí sklidit všechno nádobí ze stolků, když se všichni nahnou do přístavu.“ Cal nabyl dojmu, že k tomu číšnice má ještě jiný důvod, který zůstal nevyslovený a možná souvisí s tím, že je její občasný přítel Ewan Chisholm podezřelý. Byl by se jí ještě na něco zeptal, ale uprostřed úžiny se objevil přídatný člun z lodi.

„Jede si pro vás?“ ukázala na něj Catriona bradou.

„Asi jo.“

Potáhla si z cigarety, ale nespustila z člunu oči. „Wheeler, že jo?“

„Jo.“

„Myslí si, že mu jeden z nás zabil Maxe.“

„To už se ke mně doneslo.“

„A vy si to myslíte taky?“

„Nevím,“ připustil Cal. „Chce, abych ověřil pár nových teorií. Kam by Maxe zanesla voda, pokud v ní tedy skončil, jakou roli hrály přílivové a odlivové proudy a vítr, a to jak té osudné noci, tak v průběhu následujících pár dní. Kde by mohlo tělo nerušeně uvíznout, pokud ho někdo něčím zatížil a hodil do

vody. Zkoumám různé možnosti. Ale nemám za úkol posuzovat, jestli byla smrt Max Wheeler nehoda, nebo vražda.“

Catriona odhodila nedopalek, rozmáčkla ho botou a odkopla dál ode dveří. „Zajímá vás, co se tu o vás povídá?“

„Jasně.“

„Někteří říkají, že budete v pohodě, protože pátráte na správném místě – to jako v moři – a taky pro vás svědčí váš původ.“

„Jak to myslíte?“

„Rodina vaší matky pochází z ostrova, nebo ne?“

„Jo, ze severního pobřeží, kousek od vesnice Tongue.“

„A vaše jméno je gaelský?“

„Caladh – přístav,“ přeložil jí ho Cal. „Ale gaelsky neumím. Narodil jsem se a vyrostl v Edinburghu.“

„Jojo, ale stejně vás berou jinak.“ Upírala na něj zrak, jako by se o něčem rozhodovala. „Teta Bella tvrdí, že na tom, jestli vám v žilách koluje krev ostrovana, vůbec nezáleží, protože se stejně budete řídit tím, co řekne Wheeler.“ Natáhla ruku a vzala si od něj prázdný hrnek. „A ten parchant nechce nic jiného než nechat jednoho z nás zabásnout za vraždu.“

Vrátila se do kavárny a Cal si vzal ze sedadla spolujezdce batoh. Došel k přístavu a stoupl si ke kamenitému skluzu. Překvapilo ho, jak silná je Catrionina averze vůči Wheelerovi, a přemýšlel, jak dlouho asi potrvá, než se o jejich rozhovoru dozví celá osada. Dával tomu maximálně den. Nejdřív ho Catriona převypráví Belle MacLeodové, nebo možná Ewanu Chisholmovi. A pak už se novinky budou šířit samy. Do čtyřadvaceti hodin o něm bude vědět celý ostrov – o tom, jaké teorie a verze událostí bude ověřovat. Postačí to k tomu, aby se s ním někdo odvážil promluvit?

Člun už byl u přístavu. Cal si připomněl obsah vzkazu, který mu předchozího večera po telefonu předal pan Close. „Pan Wheeler vás vyzvedne zítra ve tři. Přijďte včas. V šest vás

odveze zpátky. Bude to vaše jediné setkání. Pokud byste pak měl další otázky, obraťte se na mě. Pana Wheelera ani jeho dcery kontaktovat nesmíte.“ A pak ještě dodal, jako by se mu to rozleželo v hlavě: „Pro mého klienta je Ostrov kněží takovou svatyní za zesnulého syna. A to je zapotřebí respektovat stůj co stůj, pane doktore.“

Všechno, co si Cal přečetl, vykreslovalo Wheelera jako někoho, kdo se soustředí na jeden jediný cíl. Často se objevovala slova jako „posedlý“ či „houževnatý“. Jako by ho nedokázaly odradit ani finanční problémy – krach společnosti či nucený prodej rodinného domu v Southamptonu. Podle všeho se Maxově případu věnoval s neutuchající vervou a odhodlaně pátral po vrahovi svého syna. Calovi bylo jasné, co zůstalo předchozího večera v telefonátu od pana Close nevyřčeno: Wheelerovi se není radno stavět do cesty či ho jakkoliv provokovat. Ovšem muž, s nímž se Cal před necelými čtyřiceti minutami seznámil, takovému popisu odpovídal jen stěží. Cal očekával panovačného a cílevědomého člověka, jenže David Wheeler budil spíš zdání, že nemá času nazbyt. Předem nastíněnému obrazu odpovídal pouze v těch nejzákladnějších ohledech. Měřil asi metr osmdesát a byl oblečený do modré lyžařské bundy a kašmírové šály svědčící o tom, že ještě nemá tak hluboko do kapsy. Vše ostatní ho však prozrazovalo. Zrzavé vlasy, které měl na fotografiích rozčísnuté dokonalou pěšinkou, byly rozčuchané, šedivěly a volaly po nůžkách. Svaly v obličeji vypadaly, jako by se do nich opíral vichr – byly stažené a zaťaté. V očích měl Wheeler nepřítomný výraz. Stále sice využíval svůj šatník z předchozích let, ale jeho někdejší bezstarostnější já jako by se postupem času někam vytratilo.

Proč to Cala vůbec překvapuje? Tohle přece vídá každou chvíli. Nejdřív se ztratí dítě, pak i rodič. Dál funguje už jen prázdná skořápka z masa a kostí. Nechal se zaslepit tím, co si o Wheelerovi přečetl. Ten člověk se změnil k nepoznání.

Sešli se v přístavu u kavárny a na člunu se přeplavili přes úžinu. Hlučení motorů umožňovalo jen úsečnou konverzaci. Cal se cestou na Ostrov kněží vyptával na zdejší moře a jeho nebezpečství a vrtochy a Wheeler na něj křičel odpovědi. Propluli kolem Jacqueline a zastavili u dřevěného mola. Kaple, do níž měli namířeno, se nacházela o dvě stě metrů dál. I tahle cesta jim ovšem zabrala docela dost času, Wheeler se co chvíli zastavoval, aby odrecitoval další kapitolu z historie budovy. Zdálo se, že chce na Cala udělat dojem tím, o jak významnou stavbu se jedná, přestože z ní zbyly jen polorozbořené ruiny. Vyprávěl, že se jedná o dílo jistého poustevnického kněze z dvanáctého století. Od té doby žila na ostrově řada kněží, kteří se odebrali do ústraní. Poslední záznam o tom, že na budově byla i střecha, pocházel z roku 1874, i nadále se v ní však čas od času konaly bohoslužby. Většinou je pořádaly skupiny poutníků či batůžkářů, kteří se hlásili k exotickým a nezvyklým církvím. Ustaly až „po vraždě mého syna“ – Cal vnímal, jak silný emocionální náboj ta slova nesou. Wheeler pokračoval tím, jak se z kaple stal Maxův památník, soukromá svatyně. Nechal vyztužit zdivo, zasadit dveře ze zpevněného skla a přistavit kamennou lavici. Jinak ale zůstala budova netknutá. Dvakrát ročně – druhého března, „v den, kdy jsme přišli o Maxe“, a čtrnáctého srpna, v den jeho narozenin – se v ní konala rodinná zádušní mše.

Wheeler se odmlčel, nechal se unést vzpomínkami. Cal se nastalé ticho pokusil zaplnit tím, že taktně pochválil výbornou lokaci kaple u moře a její komorní velikost. Wheeler však nedal najevo, že by ho vnímal. Jako by byl na míle daleko. Cal pochyboval, jestli ho vůbec slyšel.

Cestou na travnatý kopec, na němž se ruiny nacházely, se ho Wheeler zeptal: „Kde jsem to skončil?“

„Říkal jste, že se tu dvakrát ročně scházíte na modlitby,“ připomněl mu Cal.

Wheeler přikývl a bez omluvy pokračoval ve vyprávění, ani nevypadal na rozpacích. Kaple se prý pro něj a dcery stala místem útěchy. Cítí v ní Maxovu přítomnost, chodí si tam s ním povídat, schází se tam zase jako celá rodina. Děvčata v kapli cítí i přítomnost matčiny duše.

„Poslední vzpomínky na to, jak byla naše rodina šťastná, mají spojené právě s tímhle ostrovem. Poprvé jsme sem přijeli, ještě když jejich matka žila,“ vysvětloval Wheeler.

Vypravili se sem tehdy z náhlého popudu, mělo to být dobrodružství pro děti. Wheeler potřeboval loď pořádně prozkoušet po repasi, a tak se plavili podél západoskotského pobřeží, jenže pak je jednoho rána zlákalo sluníčko a vymetená obloha a oni přepřeli průliv Minch. Náhodou zakotvili v zátoce Ostrova kněžů, na němž strávili skoro týden, než se změnilo počasí.

„Pamatuju si, že Jackie sledovala děti, jak plavou u mola, a prohlásila: ‚Davide, nebylo by to parádní, kdyby měly už napořád takovéhle místo, kde můžou mít naprostou svobodu.‘ Pět týdnů po návratu domů se zabila při autonehodě.“

Wheeler ztichl a Cal pozoroval krkavce, jak se volným pádem spouští z nebe na kopec na západní straně ostrova.

„A tak jsem ten ostrov koupil,“ ozval se znovu Wheeler, jako by odpovídal na nevyřčené obvinění, „vždyť to bylo to poslední, co si Jackie pro děti přála. A teď mi patří, protože nemám na výběr.“ Znělo to, jako by tu možnost výběru uvítal.

„Protože tady je Max...“ doplnil ho Cal.

„Ano, ano.“ Wheeler sepal dlaně, aby se mu přestaly třást, a ohlédl se na Cala, jestli si té slabosti všiml. Pak znovu promluvil: „Je Max v nebi? Setkáme se, až zemřu? Podle mě ne.“ Další ticho. „V tenhle druh života po smrti já nevěřím.“

„Já taky ne,“ odpověděl Cal. „Ani většina rodičů, kterým se přihodilo něco podobného a obrátí se na mě. I když v to třeba dřív věřili, tohle je o tu víru připravilo.“